

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3516

гр. Варна, 13.09.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в закрито заседание на
тринадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. Стоянов
мл.с. Виляна Н. Михалева

като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско
дело № 20233100501852 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на УМБАЛ „С. М.“ ЕАД, ЕИК .....
срещу Решение № 2469 от 05.07.2023г. по гр.д. № 9527/2022г. по описа на ВРС, X-ти състав,
с което **на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК вр. чл. 109 от ЗЗО** е отхвърлен предявеният от
въззивника срещу Т. С. А. с ЕГН *****, починал в хода на делото на 18.12.2021г., в
лицето на правопреемника му по закон на основание чл. 227 от ГПК А. Г. А. с ЕГН
***** иск за приемане за установено в отношенията между страните, че последният
дължи на УМБАЛ „С. М.“ ЕАД, ЕИК ..... сумата от **847 лева**, представляваща
дължимата и неплатена сума за проведено лечение в периода 11.09.2021г. до 13.09.2021г. по
клинична пътека № 197 в Първа клиника по хирургия на лекувания пациент Т. С. А., с ИЗ №
31856/21 с прекъснати здравноосигурителни права, ведно със законната лихва върху сумата
считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 03.12.2021г. до окончателното
плащане на задължението, за което вземане е издадена Заповед за изпълнение № 947 от
16.02.2022г. по ч.г.д. № 594/2022г. по описа на ВРС, 42 – ри състав.

Въззивната жалба е основана на оплаквания за неправилност, незаконосъобразност и
необоснованост на решението, както и постановяване при нарушение на
съдопроизводствените правила. Поддържаните съображения са за неправилност на извода в
обжалваното решение, че при хоспитализация пациентът не е бил информиран за цената на
лечението, както и за неговата продължителност. В тази връзка в проекта за доклад на
делото съдът не е указал на ищеца, че не сочи доказателства за това, че пациентът е бил
информиран за цената на лечението и продължителността на престоя по КП № 197. В
отговора на исковата молба е направено възражение, че по делото не са представени

доказателства пациентът да е уведомен за прекъснатите си ЗОП и ако не ги възстанови следва да заплати стойността на лечението си. След като съдът не е дал указание, че ищецът не сочи доказателства в тази насока, то същият е приел, че представените с исковата молба доказателства са достатъчни за установяване на тези факти. Извършването на непълен или неточен доклад следва да се квалифицира като нарушение на съдопроизводствените правила. Извън изложеното счита, че по делото са представени доказателства, неотчетени от ВРС, че това задължение е изпълнено – в епикриза е посочено, че пациентът е информиран, че е с прекъснати ЗОП, че дължи заплащане на лечението си в случай, че не ги възстанови, за размера на дължимата сума, както и че отказва да възстанови правата си или да заплати КП. Епикризата е официален документ и се ползва с материална доказателствена сила. Посочва, че действително пациентът следва да бъде уведомен за общата стойност на лечението по КП. Същевременно в разпоредбата на чл. 86, ал. 2, т. 6 от ЗЗ е регламентирано правото на пациента да бъде информиран, а не задължението на лечебното заведение да информира пациента. Задължение на лечебното заведение е единствено да осигури упражняването на това право. При въззивника е осигурен свободен достъп до ценоразпис на всички КП. Болницата е изпълнила стриктно това свое задължение като е изложила на публично достъпно място в деловодството, както и във всяка една клиника и отделение ценоразписа на лечебното заведение, по начин, който позволява на всяка лице да се запознае с интересующите го цени. Отделно, съдът за първи път е разгледал въпроса за продължителността на лечението в решението си, без да е указал доказателствена тежест и по този факт. В конкретния случай са изпълнени всички изисквания за завършеност на КП № 197, като представените в тази връзка доказателства /епикриза/ са игнорирани от първоинстанционния съд – пациентът е пролежал в лечебното заведение два дни – 11 и 12.09.2021г., което е изискуемият съгласно ДЛА на КП № 197 минимален болничен престой, както са изпълнени изискуемите три диагностични и три терапевтични процедури. Диагностично-лечебния алгоритъм на КП също е публично достъпен, като съдът е можело да направи служебна справка в тази връзка. Следователно лечебното заведение е извършило в цялост необходимото лечение, а пациентът с поведението си е станал причина да не получи заплащане от НЗОК, тъй като не е изпълнил задължението си за внасяне на ЗОВ. Ето защо следва сам да заплати цената на проведеното лечение. Моли поради всичко изложено обжалваното решение да се отмени и вместо него се постанови друго, с което предявеният иск да се уважи с извод за основателност.

В отговор на въззивната жалба А. А., правоприемник на Т. А. оспорва доводите в нея и поддържа друго, с които обосновава правилност и законосъобразност на решението. Посочва, че доказателствената тежест е правилно разпределена, като с изрично изявление процесуалният представител на ищеца е заявил, че не възразява по доклада на делото, въпреки наведените от особения представител на ответника възражения. Позовава се е на съдебна практика, съгласно която съдът не е длъжен да указва на страните, че представените доказателства не са достатъчни. Дадените указания за разпределение на доказателствената

тежест бил ли е лекуван пациентът по КП 197 и какъв е размерът на задължението му, безспорно включват в себе си установяване на факта, че лечението е доведено до край при изпълнение на задължението на лечебното заведение да осигури спазването на правата на пациента, установени в ЗЗ. В тази връзка сочи несъстоятелност на оплакванията в жалбата за допуснати от ВРС съществени нарушения на съдопроизводствените правила. По същество твърди, че е константно разбирането в съдебната практика /О № 378 от 14.04.2016г. по гр.дд.903/2016г. на ВКС, IV ГО/, че съществува корелация между правото на пациента по чл. 86, ал. 2, т. 6 от ЗЗ и задължението му по чл. 109, ал. 1 от ЗЗО. Ето защо с виновното неизпълнение на задължението си за предоставяне на информация, като е третирали пациента като здравно осигурен, лечебното заведение е нарушило правата му и го е поставило в неблагоприятно положение, като го е лишило от трите алтернативно дадени от закона възможности, а именно: да възстанови ЗОП, като плати неплатените до момента вноски; да се откаже от лечението си или да избере друго лечебно заведение. По делото не е установено, че пациентът е бил надлежно информиран, че ЗОП са прекъснати, както и за възможностите, с които разполага. Епикризата е съставена от лекуващ лекар – служител в лечебното заведение и не е подписана от пациента. Ето защо за спорния въпрос същата не се ползва с материална доказателствена сила. Отправя искане поради изложеното обжалваното решение да се потвърди.

На основание чл. 267, ал. 1 от ГПК при служебна проверка съдът констатира, че въззивната жалба е допустима. Депозирана е от активно легитимирана страна по делото, имаща правен интерес от обжалването, в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК и отговаря на съдържателните изисквания за редовност по чл. 260 и чл. 261 от ГПК.

С оглед съдържанието се във въззивната жалба обосновано оплакване за допуснати от първоинстанционния съд нарушения на съдопроизводствените правила във връзка с доклада по делото – непълнота на същия, поради липса на указание, че в тежест на ищеца е да установи факта, че е обезпечил упражняването на правото на информиране на пациента при хоспитализация и на основание т. 2 от ТР 1/2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът дължи даване на указания до страните относно възможността да предприемат тези процесуални действия по посочване на относими за делото доказателства, които са пропуснали да извършат в първата инстанция поради непълнота на доклада и дадените указания. Доколкото спорен между страните е въпроса изпълнено ли е задължението на лечебното заведение да информира предварително пациента при хоспитализирането му за цената на лечението, както и за действителния размер на тази цена, то в доказателствената тежест на въззивника следва да се възложи установяването на твърдяните в тази връзка положителни факти.

Делото следва да бъде насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание.

Във въззивната жалба се съдържа доказателствено искане за допускане до приемане на ДЛА по КП № 197 консервативно лечение при остри коремни заболявания.

Допустимостта на искането е оспорена в отговора на жалбата.

За да се произнесе, съдът съобрази, че в конкретния случай по отношение на писменото доказателство не са налице предпоставките на чл. 266, ал. 1 и ал. 2 от ГПК, а доколкото представянето му няма връзка с допуснатото процесуално нарушение във връзка с доклада на делото /липса на указание за информиране на пациент/, то не е налице и хипотезата на чл. 266, ал. 3 от ГПК. Доказателствената тежест за установяване на факта на проведеното лечение на пациента А. е правилно и коректно разпределена от ВРС. Така даденото указание включва установяване на всички правнорелеванти факти, които в съвкупност образуват лечението по конкретната КП. Обстоятелството, че в указанието на съда не са посочени всички тези правнорелевантни факти, които се съдържат в материалноправните норми, настъпване на правните последици на които ищецът претендира, в т.ч. отпочване на лечението; провеждането му чрез всички изискуеми процедури и довеждането му до край, не опорочава доклада по делото. В случая първоинстанционният съд в доклада си по делото е указал на въззивника, че носи доказателствената тежест относно твърдяните от него права и факти, че пациентът е постъпил за лечение в болницата на 11.09.2021г., че е проведено лечение по КП № 197, както и размера на задължението. Следва да се добави и че процесуалният представител на ищеца не е имал възражения по доклада на делото в този му вид. Ето защо релевираното за първи път във въззивната жалба доказателствено искане за приемане на писмено доказателство за установяване на обхвата на КП, за лечение по която е бил хоспитализиран ответникът и за доказване на факта на проведеното лечение в цялост, е процесуално недопустимо като преклудирано. Искането следва да се остави без уважение.

Мотивиран от така изложените съображения, Варненски окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА производството по делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 24.10.2023г. от 09:30 часа, за която дата и час да се призоват страните по делото.

На основание чл. 146, ал. 1, т. 5 от ГПК УКАЗВА на страните, че в тежест на въззивника/ищец е да установи факта, че е изпълнил задължението си да информира предварително пациента Т. С. А. при хоспитализирането му за цената на лечението, както и за действителния размер на тази цена.

В тежест на въззиваемата/ответница, при доказване на горното обстоятелство, е да установи факта, че е платил дължимата цена за лечение.

На основание чл. 146, ал. 2 от ГПК УКАЗВА на въззивника/ищец, че не сочи доказателства за факта на изпълнение на задължението си да информира предварително пациента Т. С. А. при хоспитализирането му за цената на лечението, както и за действителния размер на тази цена.

На основание чл. 146, ал. 2 от ГПК УКАЗВА на ответника, че не сочи доказателства за плащане на тази цена.

ПРЕДОСТАВЯ ВЪЗМОЖНОСТ на основание чл. 146, ал. 3 от ГПК на страните по

делото да изложат становището си във връзка с дадените указания, както и да предприемат съответни процесуални действия.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ доказателственото искане обективизирано във въззивната жалба за допускане до приемане като писмено доказателство на ДЛА по КП № 197 консервативно лечение при остри коремни заболявания.

УКАЗВА на въззивника УМБАЛ „С. М.“ ЕАД и му предоставя възможност в едноседмичен срок от съобщението да представи по делото доказателство за внесен по сметка на ВОС депозит за особен представител по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК на въззиваемия в размер на **400 /четиристотин/ лева**.

НАПЪТВА на основание чл. 273 вр. чл. 140, ал. 3 от ГПК страните към медиация или към спогодба, като указва на същите, че постигането на спогодба посредством взаимни отстъпки от страна на всяка от тях ще доведе до бързото и ефективно уреждане на спора по между им и ще благоприятства процесуалните и бъдещите извънпроцесуални взаимоотношения по между им. При приключване на делото със спогодба половината от внесената държавна такса се връща на ищеца, на основание чл. 78, ал. 9 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____